

נועם שיח

מאת אב"ד סאנטוב שליט"א

ולענוים יתן חן

פניני נועם שיח - א

וירא תש"פ

מכון אפריון לשלמה

לייקווד תש"פ

כל הזכויות שמורות

למכון אפריון לשלמה

להוצאת שיחות הרב שלמה זלמן פרידמן שליט"א

אב"ד סאנטוב - לייקווד

הרב פנחס בידרמן - הרב נתן נטע פרוש

9996551.z@gmail.com

לקבל גליונות, לנדב גליונות, ולהערות

נא לפנות להנ"ל

קונטרס זה נדבת

הנגיד החסיד המפואר

מו"ה יהושע שפיגעל הי"ו

מחשובי חסידי וויז'ניץ בעיר התורה לייקווד

לרגל הביקור המרומם של

מרן אדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א

על ישראל הדרתו בקרית וויז'ניץ בני ברק

בארה"ב

הוא הודה הוא זיוה הוא הדרה

ולכבוד יומא דהילולא של הרה"ק בעל "אהבת שלום" זי"ע

ולענוים יתן חן

פניני "נועם שיח" - א

מלוקטים מהגליונות שי"ל במשך השנים

ואנכי עפר ואפר (בראשית י"ח, כ"ז)

הרה"ק מלובלין זי"ע אמר לפרש את מאמר הכתוב (בראשית ל"ב, י"א): קטנתי מכל החסדים – זה שאני קטן בעצמי, גם זה "מכל החסדים" – מחסדי השי"ת, שהאדם יכול להישאר שפל בעיני עצמו.

ושמעתי ממרן האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א – על ישראל הדרתו בקרית וויז'ניץ בני ברק – שאמר לפרש את מאמר הכתוב (איכה ג', כ"ב): חסדי ה' כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו – ר"ל שהוא חסד ה' כאשר זוכה האדם להשיג מידת הענוה, ולהרגיש בעצמו "כי לא תמנו" – שעדיין אינו תם ושלם, ואז "כי לא כלו רחמיו" – ע"י ענוה זוכה האדם להשפעת חסדים ורחמים.

בפסוק נאמר (במדבר י"ב, ג'): והאיש משה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה. אומר הרה"ק רבי משה מקוברין זי"ע – הנה ישנם אנשים המתהלכים ומתנהגים במידת ענוה, והם הולכים כאשר פניהם כבושים בקרקע, ואף שכלפי חוץ הם נראים כאנשים חשובים וענוים, ברם בתוככי ליבם הם חושבים ומתייהרים "מי כמוני", ובטוחים שאנשים אחרים הם פחותים ונבזים מהם, ומשמיענו הכתוב באמרו "אשר על פני האדמה" – שענוה אמיתית אינה להלוך בפנים כבושות בקרקע ולהביט על פני האדמה

ולהתגאות בלב ולומר "מי ידמה לי ומי ישוה לי" – אלא משה רבינו בעת הצורך נהג נשיאותו ברמה, ובכל זאת היה עניו גדול יותר מכל הענווים אשר על פני האדמה – שפניהם כבושים בקרקע...

ובאמת בכל הדורות – הצדיקים והגדולים אשר לא החשיבו את עצמם לכלום, והיו נחשבים בעיני עצמם כעפרא דארעא – הם זכו שהיה להם חן מיוחד בעיני אלקים ואדם, וכמו שנאמר בפסוק (משלי ג', ל"ד): ולענוים יתן חן.

פעם הייתי אצל מו"ר הגה"צ גאב"ד דעברעצין זצ"ל בעל "באר משה", וביקש ממני הרב זצ"ל ללכת למרתף אשר מתחת לביתו להביא לו איזה ספר. כשחזרתי עם הספר, נוכח הגאב"ד דעברעצין זצ"ל לראות שאני מלוכלך לגמרי מהאבק אשר היה בתוכי המרתף, וקם מיד ממקומו והלך להביא בעצמו מגבת וסבון שאנקה את עצמי, ולקח אותי למטבח ששם נמצא כיור מים.

לאחר שגמרתי לרחוץ את ידי, התחיל הרב זצ"ל לדפוק על בגדי מאחורי לנקות את האבק משם, אך אני אמרתי לו שזה בסדר, והרב אין צריך לטרוח בעצמו להוריד את האבק, ואני יכול לעשות את זה בעצמי. אך הרב זצ"ל בגודל ענוותנותו לא הבין כלל שכוונתי על כבודו – שמפני כבודו אינני רוצה להטריח אותו – אלא חשב בפשטות שאני אומר שאני יכול לנקות את עצמי לבד ללא עזרתו, ומשכך פנה אלי ואמר בגודל תמימותו "אבל לאמצע הגב אתה לא יכול להגיע בעצמך לנקות", והמשיך לדפוק על בגדי ולנקות אותי...

לפני שנים בשהותי בצל הקודש של כ"ק מרן האדמו"ר מראחמיסטריווקא-ארה"ב שליט"א לשב"ק, שהה שם גם בן אחיו ה"ה כ"ק האדמו"ר מראחמיסטריווקא שליט"א-ארה"ק. בעת התפילה נעמד הרבי מא"י להתפלל בפינת הביהמ"ד, וראיתי שלפני קריאת התורה, ניגש הרבי מארה"ב בכבודו ובעצמו לפינת הביהמ"ד, בחפצו לכבד את בן אחיו ב"פתיחה" – שבכל שבתות השנים אזי הרבי בעצמו פותח את ה'ארון קודש' – אמנם בעת ההוא עדיין היה הרבי מא"י באמצע תפילת שמו"ע.

כאשר הבחין הרבי מארה"ב בכך, נעמד לידו בהמתינו שיסיים את תפילת שמו"ע, ורק כאשר ניגש אליו אחד מאנשיו של הרבי מא"י, ואמר לו שאם הרבי מא"י יבחין שמחכים עליו וחפצים לכבדו באיזה כיבוד, אזי הדבר יפריע לו, ויקצר מפני כן בתפילתו, אז חזר הרבי מארה"ב ופתח בעצמו את הארון הקודש כמנהגו. בסוף התפילה ניגש שוב הרבי מארה"ב לפינת הביהמ"ד לכבד את הרבי מא"י בפתיחה ל"אנעים זמירות", וכאשר ראה שהוא כבר גמר את תפילת שמו"ע, כיבדהו לפתוח את הארון קודש...

הרה"ק בעל "אהבת ישראל" מוויז'ניץ זי"ע מפרש הא דכתיב בקרא (בראשית ט"ז, ב'): ה' אלקים מה תתן לי, שאברהם אבינו ביקש מהקב"ה שיתן לו את המדה של "מה", דהיינו מידת הענוה – את ההנהגה של ביטול ה'יש' – וכמו שאמר אברהם (שם י"ח, כ"ז): ואנכי עפר ואפר, ועל דרך שנאמר בפסוק אצל משה ואהרן (שמות ט"ז, ז'): ונחנו מה – שהיו מחזיקים עצמם לכולם, במידת "מה".

בבארא פארק היה דר יהודי חשוב ונעלה, זקן ונשוא פנים הרה"ח ר' משה פלדמן ז"ל (דודו של הנגיד החסיד הרב חיים משה פלדמן שליט"א פטרון מוסדות וויז'ניץ-ארה"ק), שהוא היה חותנו של הנגיד המפורסם ר' משה רייכמן ז"ל מטורונטו. ר' משה פלדמן – מלבד היותו גביר אדיר ובעל צדקה גדול – היה תלמיד חכם מופלג, בקי בכל מכמני התורה, והיה יושב והוגה בתורה כל היום בביהמ"ד "שומרי שבת".

זכורני שבימי בחרותי הייתי מתפלל עמו ביחד בכל בוקר בימות החול בביהמ"ד וויז'ניץ בבארא פארק, ותפילתו היתה עבודה בפני עצמה, הוא היה מתפלל בדמעות שלישי, ומתחטא לפני קונו כעבד לפני אדונו, במקומו בסוף הביהמ"ד. בכל יום ויום אחרי התפילה היה עולה על מדרגות הארון קודש וניגש לפרוכת ומתחטא בבכיות נוראות לזמן ממושך – והיה זה מחזה נורא.

אחר ירידתו מהארון קודש היה ניגש לכל הבחורים שהיו בבית המדרש ומבקש שיתפללו על "משה בן מינקא שיהיה ערליכער יוד", ואני הייתי משתעשע עמו ואומר לו "אני מתפלל על משה בן מינקא שישאר ערליכער יוד", והוא היה אומר בבהלה "לא! שיהיה ערליכער יוד"...

מספרים, שבעת הלוייתו של הגאון האדיר רבי משה פיינשטיין זצ"ל, שהתקיימה בירושלים עיה"ק, אמר אחד הנוכחים, שלרבי משה היה מזל, שהוא נתפרסם בכל העולם ונעשה לגדול הדור. שמע זאת כ"ק מרן האדמו"ר מראחמיסטריווקא זי"ע מירושלים, והגיב לדברים שנשמעו "לו היה מזל?? – הכרתי יהודי בירושלים

קראו לו רבי גרשון לפידות זצ"ל – הוא היה גאון אדיר בכל התורה כולה, והוא לא נתפרסם – לו היה מזל!!..."

והוסיף כ"ק אדמו"ר רבי דוד מלעלוב שליט"א - איתן מושבו בבארא פארק, שהיה פעם "גדול" אחד, שרוב ימיו לא היה מפורסם ל"גדול", ורק בערוב ימיו התפרסם, ופעם התבטא אותו גדול, שסיבת הפרסום הוא לו ל"עונש" על שפעם אחת נסע בחול המועד, ואולי היה זה שלא לצורך גדול, ולכן נענש ונתפרסם...

וסיים האדמו"ר מלעלוב שליט"א במליצה: כנראה, שהגדולים של היום, אינם חוששים כ"כ לנסוע בחול המועד...

בפסוק נאמר (שמות כ"ב, ח'): על כל דבר פשע וגו' אשר יאמר כי הוא זה, איתא בספה"ק "דברי ישראל" להרה"ק ממאדז'יץ זי"ע, דהנה ידוע מספרים הק' (עי' ראשית חכמה שער העונה ב', י"א, ועי' בפיה"מ להרמב"ם אבות פ"ד מ"ד) שגאווה הוא שורש כל החטאים, ופירש בזה הכתוב בפרשת נצבים (דברים כ"ט י"ז): פן יש בכם שורש פורה ראש ולענה, 'פן יש', דוקא, היינו הישות והגאות הוא ה"שורש פורה ראש ולענה", זהו שנאמר 'על כל דבר פשע' – פי' הפשע העולה על כל דבר פשע, 'אשר יאמר כי הוא זה', ר"ל אשר יאמר על עצמו כי הוא זה [ער איז].

מספרים על המשפיע הנודע הרב החסיד רבי מנחם מנדל פוטרפס זצ"ל, מחשובי חסידי חב"ד, שהיה מאריך מאוד בקריאת

שמע שעל המטה, ובפרט בעת אמירת "רבוש"ע הריני מוחל", שהיה אז פורץ בבכי.

פעם התארח אצל ר' מנדל חסיד אחד, והוא הבחין בעבודתו הנשגבה בקר"ש שעל המיטה, ובפרט בעת אמירת "הריני מוחל", שאז פרץ בבכי גדול, והדבר ריגש את האורח מאוד.

בהזדמנות, שאל האורח את ר' מנדל, שהדבר הפליא אותו מאוד, למה דווקא בעת אמירת "הריני מוחל" בכה כל כך, הלא הוא עושה בזה דבר טוב, וצריכים לשמוח על זה שמוחלים לכל מי שציער והקניט אותי – לא משנה כמה הוא ציער אותי – בכל אופן שיהיה – הוא מוחל לו, ולמה דווקא אז הוא בכה כל כך.

השיב לו ר' מנדל: אדרבה, היא הנותנת, כי מה שהנני צריך למחול למישהו – זה לא טוב – שכן עצם הדבר ששייך מציאות כזאת, שיתכן "שאני" נפגע מהזולת, עד שאני צריך לומר שאני מוחל לו, דבר זה נובע מהגאווה הממלאה כל ישותו של האדם, ומזה שהאדם שקוע מידי הרבה בעצמו, שכן אם לא הגאווה למה לו להיפגע מהפוגע – הלא מוטב היה שלא יתייחס למה שהוא אומר ודיו – ועל זה צריך לבכות...

סיפר הרה"ג רבי ישראל מייער שליט"א דומו"ץ וראש ישיבת וויז'ניץ אשדוד, שלפני זמן מה התקיימה שבת התוועדות לבחורי חסידי וויז'ניץ, ומרן האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א – על ישראל הדרתו בקרית וויז'ניץ ב"ב הגיע להשתתף בשב"ק עם הבחורים.

בעת תפילת שחרית, כשהגיעו לברכת כהנים, לא היה מספיק טליתות לבחורים הכהנים, כי השבת היה בעיקרו לבחורים, וכמעט

שלא היו שם אברכים, ובאמצע הבחין הרבי שחסר טליתים, אז הוא לא חשב לרגע, רק התחיל לפשוט את טליתו כדי שיתנו אותה לאחד הבחורים הכהנים...

לפני שנים ביקרתי לראשונה אצל הרה"ק רבי נפתלי צבי מבאבוב זי"ע – עוד בחיים חיותו של אביו הרה"ק רבי שלמה מבאבוב זי"ע – בטרם עלה לקבל את שרביט המלוכה. כשפתח את הדלת, נשתוממתי לראותו בהתנהגות פשטנית עד למאוד, בעודו מתהלך עם כותנתו כאדם פשוט בביתו, וקשה היה להאמין שהוא – כבנו הגדול של אביו – הולך ליקח את שרביט המלוכה.

הרה"ק זי"ע קיבלני במאור פנים ובחמימות, והושיבני אצל השולחן, והתחלנו לשוחח במנהגים של בית אבותיו. בעודנו יושבים ומדברים, צלצל הפעמון בדלת – והיתה לו בבית עין אלקטרונית שבעדו היו יכולים לראות את העומד בחוץ – וראינו שבחוץ עומד גוי אשר מבקש להיכנס.

הרה"ק זי"ע פתח את הדלת, וקרא במאור פנים את הגוי בשמו הלועזי ושאלו למבוקשו. אמר לו הגוי שיש לו בשבילו משלוח, ושאלו הרה"ק אם הוא צריך את עזרתו, וכאשר השיב בשלילה, הראה לו הרה"ק היכן להכניס את המשלוח, ונתן לו תוספת ממון הגון [מה שקורין "טיפ"] על עבודתו, ולאחר שדרש בשלומו, פטרו לשלום. והנה – בראותי הנהגתו הפשטנית והנפלאה – הבנתי פירוש הפסוק "ולענוים יתן חן"...

בפרשת בהר (ויקרא כ"ה, א'-ב') מביא רש"י את דברי המדרש 'מה ענין שמיטה אצל הר סיני', שמפני מה נתייחדה מצות שמיטה יותר משאר המצוות שכתוב בה בפירוש שניתנה למשה בהר סיני.

הנה איתא ב"אור החיים" הקדוש על הפסוק (שמות י"ט, ב'): ויסעו מרפידיים ויבואו מדבר סיני ויחנו במדבר, שבתיבת "במדבר" מרומז אחד התנאים לקבלת התורה וקיום מצוותיה, וז"ל: וענין ב', הוא השפלות והענוה, כי אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שמשפיל עצמו ומשים עצמו כמדבר, וכנגד זה אמר "ויחנו במדבר", פירוש לשון שפלות וענוה כמדבר שהכל דורכים עליו.

וא"כ מובן דברי המדרש, שהצד השווה בין שמיטה להר סיני הוא ששניהם מלמדים את בני ישראל להתנהג בענוה ושפלות – ובאמת אנו רואים שהקב"ה בחר לתת לנו את התורה הקדושה על ידי משה רבינו, ולכאורה למה זכה משה לכל זה, במה היה שונה משה מכל שאר אנשי הדור ההוא.

ברם משה רבינו העיד עליו הכתוב שהיה עניו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה (במדבר י"ב, ג'). והנה, לכאורה יפלא מאוד, מה היתה מחשבת משה, הלא הוא ראה שהוא היחיד מכל כלל ישראל שנבחר לקבל את התורה להנחילה לדור דור, איך יתכן שמשה היה עניו מ'כל' האדם אשר על פני האדמה, בפרט שידוע מה שכתבו בספה"ק על משה רבינו שבחציו היה אדם ובחציו היה כולו רוחני (ראה במדרש דב"ר י"א, ד': מהו "איש האלקים" (דברים ל"ג, א'), א"ר אבין מחציו ולמטה 'איש' מחציו ולמעלה 'האלקים'), וא"כ ודאי ידע משה את מעלתו, ואיך שייך להתנהג בעניויות כה גדולה.

אלא, משה רבינו חשב לעצמו, שאמנם יש לו כל המעלות ומדות הטובות, אכן אם אדם אחר היה מקבל את כל מדרגותיו, היה

הוא מתעלה מאוד יותר ממה שמשה התעלה, הוא היה מגיע למדרגות גדולות ורמות עד לאין שיעור, כלומר, משה חשב לעצמו, אמנם הוא זכה למדרגות גדולות, אכן מעלתו אינה כל כך מיוחדת עד כדי להתגאות עם זה, שכן אדם אחר במדרגות אלו היה מגיע לדרגת מלאך ממש וכדומה, ובמחשבה זו היה משה רבינו מתהלך להיות עניו מכל האדם אשר על פני האדמה, ולא מחשיב את מדרגותיו כסיבה מוצדקת להתגאות, ולכן זכה משה רבינו – על ידי מידת הענוה והשפלות – לקבל את התורה הקדושה מהקב"ה ולהנחילה לבני ישראל.

ובאמת, בכל הדורות ראו על פני גדולי וצדיקי הדור שחן נסוך על פניהם הקדושים, כל הנהגתם היתה במדת הענוה והשפלות והפשטות, ונתקיים בהם הפסוק (משלי ג', ל"ד): ולענוים יתן חן.

איש אחד בא אל הרה"ק מקוצק זי"ע, והתאונן לפניו "אני לקוי במידת הגאווה, וברצוני לחזור בתשובה, הוריני נא דרך קשה לחזרה בתשובה וחטאי יכופר". הרבי הורה לו לשבת ולהמתין מעט.

חלפו כמה דקות ואל החדר נכנס אחד שהתחנן לפני הרבי "אנא תעזור לי בהוצאות הרבות לנישואי בתי", פנה הרבי אל היהודי שלקוי במידת הגאווה וביקש ממנו שיתן לעני הזה מתנה הגונה לצורך נישואי בתו, "רבי" הזדעק האיש, "והרי אין לי אפילו פרוטה אחת!" חלפו עוד כמה דקות ונכנס יהודי נוסף ובפיו שאלה הלכתית מסובכת, "נו", פנה הרבי אל הגאווות, "ענה לו תשובה על שאלתו", ושוב הזדעק האיש "רבי, מימי לא למדתי סוגיא זו, וכיצד אשיב לו תשובה". חלפו עוד כמה דקות ויהודי שלישי נכנס אל

החדר "רבי", אמר האיש "זקוק אני לעצה טובה בענייני מסחר", מיד הפנה אותו הרבי אל הגאוותן כדי שייתן לו עצה, "רבי" השיב האיש במבוכה, "גם בענייני מסחר אין לי מושג כלל"...

כשיצא השואל מהחדר פנה הרבי אל הגאוותן ואמר לו: כסף אין לך, ללמוד אתה לא יודע, ובמסחר אין לך שום חלק ונחלה, ובכל זאת אתה מתגאה? – במה יש לך להתגאות?!...

לפני שנים רבות כשבאתי לכבד את ש"ב כ"ק הגה"צ אב"ד קאשוי זי"ע בעמח"ס "ברכות שמים" לשמש כסנדק בברית אצל אחד מבניי שיחי, אמר לי בגודל ענוותנותו: למה אתה מכבד אותי בסנדקאות – אתה מתפעל מזקני הלבן? – בני רבי אליעזר חיים (ה"ה הגה"צ אב"ד קאשוי זצ"ל) – הוא תלמיד חכם אמיתי וירא שמים מרבים – למה אתה לא מכבד אותו בסנדקאות?...

כתיב בקרא (במדבר כ"ט, ל"ה): ביום השמיני עצרת תהיה לכם. איתא ב"ליקוטי אמרי חיים": "חז"ל אמרו (מס' סוטה דף ה' ע"א), שת"ח מותר שיהיה לו שמינית שבשמינית גאווה. וזהו "השמיני" – אפילו במדת הגאווה המותרת, "עצרת תהיה לכם" – גם בה תהיו עצורים, לא להשתמש בה יותר מדי...

בשולה"ט בהושענא רבא שנת תשע"ה, אמר מרן האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א – על ישראל הדרתו בקרית וויז'ניץ בני ברק:

הנה בליל ראש השנה אנו מבקשים "יהי רצון שנהיה לראש ולא לזנב" (שו"ע או"ח סי' תקפ"ג סעי' ב) – והנה "לראש", נוטריקון ל'עשות ר'צון א'בינו ש'בשמים – וכמו שמקובל מאת זקיה"ק רבי אליעזר מדז'יקוב זי"ע, ומיד בראשית השנה אנו מבקשים שנהיה "לראש", שנזכה לעבוד עבודתו ית"ש כראוי מתוך כוונה טהורה לקיים רצונו, ולא "לזנב" – עה"כ עולה צ' – לא בכדי להקרא "צדיק", ולהתגדל בגאווה, "איך האב אזוי שיין געדאוונט, איך האב אזוי שיין געשאקלט ד' מינים", וכהנה וכהנה...

מסופר על הרה"ק רבי רפאל מבארשיד זיע"א שאמר: איזה חסד עשה עמנו הקב"ה שאסר לנו את הגאווה, תארו לעצמכם, לו היתה קיימת מצוה להתגאות, איך אפשר לקיים מצוה שכזו?...

שמעתי מאת הגה"ק מרן בעל ה"ישועות משה" מוויז'ניץ זי"ע, שאמר במתק לשונו: למה החסידים תמיד בשמחה, ואין רואים עליהם שום מרירות או מתיחות (אנגעצויגנקייט), ברם סיבת הדבר הוא, שיש להם את מידת העניוּת, ולכן כל אשר יקרה להם הוא טוב – טוב להם לשבת במערב כמו במזרח, אפילו תלמיד חכם הבקי בש"ס ובפוסקים שו"ע ונו"כ, אין לו שום בושה לעמוד על הפארענצ'ס בעת עריכת השולחן – אין להם חשבונות של כבוד ומה יאמרו הבריות, וכל מה שהם עושים הוא אך ורק כדי לעשות נחת רוח להקב"ה, בלי שום פניות ומחשבות עצמיות – "אן קיין שום זיך" – ולכן הם יכולים להיות תמיד בשמחה...

האם הרבי נתן שיריים לעצמו?...

סיפר לי הרה"ח המפורסם הרב יעקב ולצר שליט"א מזכיר מועצת גדולי התורה ומחשובי חסידי וויז'ניץ, שלאחרונה שהה בחוץ לארץ, וכשחזר לארץ ישראל, אז מחמת שינוי הזמנים וטלטול הדרך יצא לו שלא הלך למקוה שני ימים.

מספר ר' יעקב, שבאותו יום נקרא לבוא אל בית מרן האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א - על ישראל הדרתו בקרית וויז'ניץ בני ברק, לאסיפה דחופה עם הרבי בעניינים הנוגעים למועצת גדולי התורה. והנה לפליאתו, בתוך שהוא מדבר עם הרבי בענייני המועצת, ושאל אותו הרבי "אמור לי, איזה מקוואות יש ליד ביתך?", ור' יעקב התחיל לומר לו כל המקוואות שנמצאים בסמוך למקום מגוריו, והרבי שואל אותו "היכן עוד יש מקוה", והשאלה היתה ממש שלא ממין הענין שדיברו ביניהם מקודם, וכשגמר לומר להרבי את כל המקוואות בשכונתו, חזר הרבי לדבר עמו שוב בענייני המועצת...

סיפר לי הרה"ח ר' חיים מאיר שטערן שליט"א ה"כותב" של דברי תורתו של מרן האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א - על ישראל הדרתו בקרית וויז'ניץ בני ברק, שלאחרונה ערך הרבי שליט"א שבת מיוחדת לכל היתומים של חצר הקודש וויז'ניץ. באמצע הסעודה הביאו להרבי מגש גדול עם פערפל, והרבי רצה לחלק שיריים לכל ילד בנפרד. הרבי לקח כף ומילא אותו עם פערפל, ואח"כ לקח את הפערפל והכניסו לתוך כף ידו שלו, ורק אח"כ לקח את הפערפל והכניסו לתוך כף ידו של הילד שעמד לידו. הגבאי ראה את מה שעשה הרבי, ושאל את הרבי בדרך צחות "האם הרבי נתן שיריים לעצמו?" אמר לו הרבי בפשטות "ריציתי לראות אם הפערפל אינו יותר מידי חם, ולכן לקחתי אותו קודם בידי, ורק כשראיתי שזה לא כל כך חם, הכנסתי את זה לתוך כף ידו של הילד"...

סיפר לי הרה"ג רבי ישראל מייער שליט"א דומ"ץ וראש ישיבת וויז'ניץ באשדוד, שלאחרונה הוא חיתן את אחד מילדיו, וכאשר נכנס אצל הרבי שליט"א לקראת החתונה, עיין הרבי בהזמנת החתונה, והתחיל לשאול אותו על המחותנים ועל זקניו של המחותן, והמשיך לומר שהמחותן שלו הוא נכד של ה"חתם סופר" זי"ע וכו', והיה זה לפלא שהרבי עיין זמן רב כל כך בהזמנה והתעניין בכל פרט ופרט.

כשיצא מחדר קדשו של הרבי, ניגש הדומ"ץ אל הגבאי ואמר לו בהתפעלות: נפלא היה המחזה לראות את הרבי מתעניין בכל פרט ופרט בהזמנה, ובאמת לא זכיתי להבין איך יש לו זמן וכח לכל זה, הלא נכנסים כאן עשרות אנשים עם הזמנות בכל יום.

אמר לו הגבאי: ברצוני לספר לך דבר מעניין ולגלות לך סוד - דע, ההזמנה הזאת שנתת להרבי, כבר קיבל הרבי היום בפעם השלישית, כי כשעה קודם שנכנסת אתה אל הרבי, נכנס המחותן שלך, וקודם לכן נכנס הסבא, ובכל פעם ופעם התעניין הרבי על המחותנים ועל היחוס מכל הצדדים ולא ראו עליו כלל שכבר יודע את כל הפרטים הדק היטב וזה לו כבר פעם שלישית ששומע את זה היום...

שמעתי מאחד, שבשבת שובה העל"ט בעת עריכת ה"מיטאג טיש", הבחין הרבי בשני אנשים שמתקוטטים אודות מקום אחד שעמדו שם, וכל אחד רצה לעמוד במקום המסויים הזה. לפתע קרא הרבי את אחד משני האנשים לגשת אליו, ונתן לו חתיכת חלה עם דבש, ואח"כ קרא אליו את האדם השני, וגם לו נתן חתיכת חלה עם דבש, וכאשר שני האנשים ניגשו להרבי, על כרחם הוצרכו ללכת ממקומם שעמדו שם, וכך יכלו הסדרנים לסדר את המקום שלהם על הצד היותר טוב ותשקוט הארץ...

